

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Ἀληθινή ιστορία)

ΚΑΜΠΟΣΑ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν μεγάλον πόλεμο, ζοῦσε στὴ μεσημβρινή Γαλλία, μιὰ φτωχή καὶ πεντάρφανε κόρη, ἡ ὁποία γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί της, πουλοῦσε μενεξέδες τῆς Πάρμας, εἰς τοὺς δρόμους.

Καθὼς ξέρετε, ἡ καθὼς θὰ ἔχετε ἀκούσει, οἱ μενεξέδες τῆς Πάρμας εἶνε οἱ ωραιότεροι τοῦ κόσμου. Ἔχουν ἓνα χρῶμα, κάτι ἀνάμεσα στὸ γαλάζιο καὶ στὸ μενεξεδί, καὶ μοιάζουνε σὰν μάτια πού ἔκλαψαν πολὺ καὶ πού τὸ χρῶμα τους μισόσβυσε, θὰ νόμιζε κανεὶς, ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα. Ἔχουν τόση θλίψη, ὄση καὶ ὠμορφιά αὐτοὶ οἱ ὀνομαστοὶ μενεξέδες...

Μὰ καὶ ἡ μικρὴ κόρη, ἡ φτωχὴ, πού τοὺς πωλοῦσε, ἦταν τόσο ὠμορφη καὶ αὐτὴ, τόσο ὠμορφη ὅσο καὶ μελαγχολικὴ. Οἱ μενεξέδες, θὰ νόμιζε κανεὶς ἦταν τὸ σύμβολο τῆς θλιβερῆς ζωῆς τῆς καὶ μοιάζαν ἐξαιρετικὰ μὲ τὴν μελαγχολικὴ τῆς ὠμορφιά.

Ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἦταν, εἶπαμε, ὠμορφη. Εἶχε μαῦρα, κατὰμαυρα μαλλιά καὶ δυὸ μάτια γαλανὰ θαθειά, μ' ἓνα χρῶμα πού ἔπαιξε, εἶχε δυὸ μάτια πού μοιάζαν σὰν δυὸ μεγάλοι μενεξέδες, τῆς Πάρμας, δυὸ μάτια πού εἶχαν χάσει ἐντελῶς τὴ ζωηρότητά τους, ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα...

Ὅσο, ἡ Μισελίνα — ἔτσι λεγόταν ἡ μικρὴ — πουλοῦσε κάθε μέρα μενεξέδες πολλοὺς, παραπολλοὺς. Ἦταν τόσο ὠμορφη καὶ τόσο συμπαθητικὴ, πού κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ στὴν γοητεία της καὶ νὰ μὴν ἀγοράσῃ τὸ χλωμό, δροσολοσυμένο μπουκετάκι πού τοῦ πρόσφερε.

* * *

Ἐξ ἄλλου ἡ Μισελίνα ζοῦσε στὴ Ριβιέρα, ὅπου πήγαιναν κάθε χρόνο οἱ μεγάλοι καὶ πλούσιοι τῆς γῆς, γιὰ νὰ χαρῶνε τὸν ἥλιο, πού δὲν τὸν ἔχουν στὶς πατρίδες των. Καὶ δὲν τοὺς στοίχιζε τίποτε αὐτῶν πού εἶχαν τόσα χρήματα ν' ἀγοράσουν ενα μπουκετάκι μενεξέδες καὶ μάλιστα τῆς Πάρμας, πού τοὺς πωλοῦσε ἡ Μισελίνα μισὸ φράγκο. Ἐπειτα γοητεύε

καὶ ἡ ὠμορφιά της καὶ ἦταν σπουδαῖο νὰ σοῦ προσφέρῃ ἓνα μπουκετάκι φρέσκων μενεξέδων ἓνα λεπτό-λεπτό χεράκι.

Ἀλλὰ, αἰλοῖ-μονο!...

Οἱ ἄνθρωποι εἶνε κακοὶ καὶ ἡ ὠμορφιά δὲν ἐμπνέει πάντα σεβασμὸ καὶ συμπάθεια. Πολλὲς φορές ἐμπνέει καὶ ἀμαρτωλὲς ἐπιθυμίες. Καὶ πολλὲς φορές ἡ Μισελίνα ἡ φτωχὴ ἔφευγε τρομαγμένη σὰν πουλάκι καὶ θυμωμένη, μακριὰ ἀπὸ κάτι «κυρίους» πού ἀντὶ ν' ἀγοράσουν τὸ μικρὸ μπουκέτο, πού τοὺς πρόσφερε, τῆς ἐπρότειναν ν' ἀγοράσουν τὴν ἴδια τὴν ὠμορφιά της.

Μιὰ ἡμέρα μάλιστα, πού κάποιος διεφθαρμένος ἀριστοκράτης τῆς ἔκανε μιὰ τέτοια πρόταση, μὲ πολὺ πρόστυχα λόγια, ἡ Μισελίνα δὲν ἔδασταξε καὶ τὸν ἔβρισε. Τότε ἐκεῖνος φώναξεν ἓναν ἀστυνομικὸ καὶ κατήγγειλε τὴ Μισελίνα, ὅτι δῆθεν τὸν ἔβρισε ἐπειδὴ δὲν θέλησε ν' ἀγοράσῃ τοὺς μενεξέδες της.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἄρπαξε τὴ Μισελίνα καὶ τὴν ἐπῆγε στὸ τμήμα. Ἡ φτωχὴ μικρούλα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, μὰ ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ἀνάγκαζε νὰ προχωρῇ, σπρώχνοντάς τὴν, ὅταν ἄξαφνα ἓνας ωραῖος ξανθὸς νέος, παρουσιάστηκε μπροστά τους.

— Κύριε, εἶπε στὸν ἀστυνομικὸ, ἀφήστε ἐλεύθερο αὐτὸ τὸ φτωχὸ κορίτσι. Ἐγὼ ἐγγυῶμαι γι' αὐτό. Ἄλλωστε δὲν φταίει καθόλου. Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τί συνέβη καὶ ἂν θέλετε νὰ μάθετε ποῖος εἶμαι, κυττάξετε τὴν κάρτα μου..

Συγχρόνως ὁ ξανθὸς νέος ἔβγαλε μιὰ κάρτα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ὁ ἀστυνομικὸς τὴν πήρε καὶ διάβασε πάνω σ' αὐτὴν, κάτω ἀπὸ ἓνα στέμμα:

«Μέγας Δούξ Σέργιος»

Ἐκπληκτὸς ὁ ἀστυφύλακας χαιρέτησε στρατιωτικὰ τὸν μεγάλο δούκα καὶ ἀφῆσε ἐλεύθερη τὴν ἀνθοπώλιδα κ' ἔφυγε.

Ἡ Μισελίνα στεκόταν σαστισμένη ἀκόμα, μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια ἐμπρὸς στὸν σωτήρα της. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἔφευγε.

Τὴν ἔβλεπε μὲ πολὺ συμπάθεια, μὲ τὰ νλικά γαλανὰ του μάτια.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε...

Καὶ θέλησε νὰ φύγῃ.

Μὰ ὁ ξανθὸς νέος τὴν κράτησε.

— Μὴ φύγετε, τῆς εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή, θέλω νὰ σὰς μιλήσω.

Ἡ Μισελίνα τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἀνησυχία. Φοβόταν μήπως καὶ αὐτὸς ὁ κύριος τῆς πῆ ὅ,τι τῆς εἶχε εἶπη πρὸ ὀλίγου ὁ ἄλλος. Μὰ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ξανθοῦ νέου τῆς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ μὲ ἀνυπομονησία, τί θὰ τῆς ἔλεγε:

— Δεσποινίς, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ ξανθὸς κύριος, εἶνε τώρα ἀρκετὲς ἡμέρες, πού σὰς παρακολουθῶ. Δὲν θυμάστε; Ἐνα θράδου ἀγόρασα ἓνα μπουκέτο μενεξέδες ἀπὸ σὰς. Τώρα ἔχουν πειὰ ξεραθῆ, μὰ τοὺς ἔχω πάντοτε μαζί μου, μέσα στὸ πορτοφόλι μου. Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πῶς, μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη φορά πού σὰς εἶδα... σὰς ἀγάπησα! Σὰς παρηκολούθησα καὶ κατάλαβα πόσο εἶσθε ἀγνή καὶ τίμια. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ σὰς ἀγαπήσω ἀκόμα περισσότερο... Πρῶτα-πρῶτα μὲ μάγεψε ἡ παράξενη θλιμμένη ὠμορφιά σας. Μὰ τώρα σὰς λατρεύω ἀκόμα περισσότερο, γιὰ τὴν ἀρετὴ σας. Δὲν θρίσκονται εὐκολὰ τέτοια προσόντα στὸν κόσμο, δεσποινίς... Πιστέψτε με, σὰς ἀγαπῶ! Πέστε τώρα καὶ σεῖς, θέλετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου; Γιὰ ὅλον τὸν κόσμο θὰ εἶσθε ἡ τιμημένη Μεγάλῃ Δούκισσα Σεργιέβνα καὶ γιὰ μένα θὰ εἶσθε ἡ λατρευμένη βασιλίσσα τῆς καρδιάς μου...

Ἡ Μισελίνα ἀκούγε, σὰν σὲ ὄνειρο, τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ξανθοῦ νέου. Τῆς φαινόταν πῶς εἶνε ἡ Σταχτοπούτα τοῦ παραμυθιοῦ καὶ ὅτι ὁ νέος πού τῆς μιλοῦσε ἦταν τὸ θρυλικὸ βασιλόπουλο, πού ἐρχόταν νὰ τὴ σώσῃ καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸ στέμμα του καὶ τὴν καρδιά του...

Κ' ἔτσι, σὰν νὰ ὄνειρευόταν πάντοτε, ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν ωραῖο πριγκίπα καὶ ἀφῆσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἐκεῖ γονάτισε πλάι του καὶ τὸν εὐχαρίστησε μὲ ὄλην τὴν καρδιά της. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη!

Καὶ τὸν ἀγαποῦσε τόσο καὶ αὐτὴ! Μέσω σὲ λίγες στιγμὲς ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης εἶχε ἀνάψει στὸ στήθος της, μεγάλη, ἀσέβστη, ἀώνια...

* * *

Σὲ λίγες ἡμέρες ὅλη ἡ Ριβιέρα μιλοῦσε γιὰ τὸν ρομαντικὸ καὶ ἀνέλπι-

στο γάμο τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Σεργίου, μὲ τὴν ὠμορφη πωλήτρια τῶν μενεξέδων.

Ὁ γάμος αὐτὸς σκανδαλίσσε πολὺ τὶς βασιλικὲς αὐλὲς τῆς Εὐρώπης, μὰ ὁ Μέγας Δούξ Σέργιος καὶ ἡ Μισελίνα, ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι, πού δὲν τοὺς ἔνοιαζε καθόλου τί λένε τὰ ἀνακτοβούλια καὶ ἡ γνώμη τῆς μεγάλης κοινωνίας.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς ἡ Μισελίνα φοροῦσε στὸ κεφάλι της, ἀντὶ γιὰ ἀνθη λεμονιάς, ἓνα στεφάνι ἀπὸ μενεξέδες τῆς Πάρμας.

Καὶ ἔπειτα, ἀπάνω ἐκεῖ, στὴν ψυχρὴ χώρα, πού τὴν ὀδήγησαν ὁ σύζυγός της, ἡ Μισελίνα στόλιζε πάντοτε τὸ κορσάκι της μ' ἓνα μπουκέτο ἀπὸ μενεξέδες. Καὶ ὄλοι, ὅσοι τὴν ἔβλεπαν, ἄρχοντες καὶ χωρικοὶ, τὴν ὠνόμαζαν:

«Ἡ Κυρία μὲ τοὺς μενεξέδες».

Μὰ ἡ Μυῖρα εἶνε φθονερὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ξέσπασεν ὁ μεγάλος πόλεμος. Ὁ Μέγας Δούξ Σέργιος σκοτώθηκε σὲ μιὰ μεγάλη μάχη, στὴν ὁποία διεύθυνε ὁ ἴδιος τὰ ρωσσικὰ στρατεύματα, στὸ Τάνεμπεργκ.

Μόλις ἡ Μισελίνα ἔμαθε τὸν θάνατό του, λίγο ἔλειψε νὰ τρελαθῆ ἀπὸ τὴν λύπη της. Μὰ καὶ νέες ἀκόμα συμφορὲς περιμεναν τὴν φτωχὴ ἐκείνη κόρη.

Σὲ λίγο ξέσπασε ἡ ρωσσικὴ ἐπανάστασις καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴ τὴν πιάσουν οἱ Μπολσεβίκοι, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ πάρῃ μαζί της τίποτε ἀπὸ τὴν μεγάλη περιουσία τοῦ Δουκὸς Σεργίου.

Πάμπρωχη, σπαραγμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπελπισμένη, κατέφυγε στὴ Γαλλία, στὴν ἀγαπημένη τῆς Ριβιέρα, τὴν πατρίδα της, τὸν τόπον τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πρώτης εὐτυχίας της...

Καὶ τώρα, αὐτὴ πού ἐπὶ τόσα χρόνια ἔζησε μέσα στὶς δόξες

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

ΗΡΩΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

μνα, έλεγέ ο Πατσουλής.

Καρδιοχτύπι και καύμος πειά μην πάθη τίποτε ο Πατσουλής και μη σπάση ή στάμνα.

— Μά ποῦ τὸ βρίσκεις τὸ νερὸ αὐτό; τοῦ λέγανε οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί. Ἐμεῖς πίνουμε ἀπὸ τὰ θαρέλια, ἕνα ἀκάθαρτο θερμόνερο.

— Ξέρω κ' ἐγώ, νὰ αὐτὸς τὸ ξέρει! κ' ἔδειχνε τὸν Πατσουλῆ, ποῦ καμάρωνε καὶ φούσκωνε σὰν κούρκος.

— Βρὲ ποῦ τὸ βρίσκεις, στρατιώτη, τὸ νερὸ αὐτό;

— Κάνω θουτιά στὴ λίμνη καὶ παίρνω κρῦο ἀπ' τὸν πᾶτο! ἀπαντοῦσε.

Ποῦ νὰ πῆ τὴ μυστικὴ πηγὴ, ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψει μέσα σ' ἕνα χαντάκι τῶν θουνῶν βαθύ, κρυμμένη ἀπὸ κληματοῖδες.

* * *

Μιά ἡμέρα, μόλις εἶχε διατάξει ἕναν καφέ, μὲ καϊμάκι καὶ μεράκι, ὁ ταγματάρχης Κολεός.

— Σὲ θέλω, σήμερα, Ἀργύρη, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ κάμω ὄρεξι. Ἄρχισαν ἕνα κανονίδι οἱ Βούλγαροι, φρίκη!

Κι' ἀλήθεια. Τί κακὸ ἦταν αὐτό! Βροχὴ σιδήρου καὶ φωτιάς, ποῦ ἄρχισε καὶ δὲν τελείωνε. Κατακλυσμὸς θανάτου. Ἀνασκάφηκε ἡ γῆ καὶ πετοκόπηκαν τὰ δέντρα.

Ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ κακὸ αὐτό, οἱ ἄνδρες πήρανε τὶς θέσεις τῶν, περιμένοντας τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐπιθεσί καὶ ὁ ταγματάρχης τὴ δική του.

Ὁ Πατσουλῆς ὅμως, ἀδιάφορος γιὰ τὸ κακὸ, ἔφερνε τὸν καφέ μὲ προσοχὴ ἱερέως λειτουργοῦ ποῦ φέρνει τ' ἅγια μυστήρια. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ κρατοῦσε τοῦ νεροῦ τὴ στάμνα.

Ὁ ταγματάρχης, μέσα στὸν χαλασμὸ ἐκείνον καὶ τὴν ἀναστάτωση, βλέποντας τὸν Πατσουλῆ μπροστά του, νὰ κρατᾷ τὴ στάμνα τοῦ νεροῦ, μέσα στὴν καταιγίδα τοῦ σιδήρου, τὴ στάμνα ποῦ μὲ τὴ δροσιά της τοῦ ἔδινε ζωὴ, τοῦ ἔδινε κουράγιο, ποῦ τὸν ἀναζωογονοῦσε, τὸν συνέφερνε, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ ἐφώνασε μὲ φόβο καὶ θυμὸ.

— Μωρέ, φύγε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σπάσουνε... τὴ στάμνα.

— Ἀδύνατον, κύρ ταγματάρχα.

— Γιατί ἀδύνατον, βρὲ παλαστέ;

— Γιατί θὰ κρῦσῃ ὁ καφὲς καὶ θὰ κοπῆ καὶ τὸ καϊμάκι!

* * *

Ὁ Πατσουλῆς τὴν ἄλλη μέρα, πέρασε στὴν ἀναφορὰ.

Ἦταν ἥρωας!

Ἦταν θεθαίως ἥρωας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανῆ τοῦ καθενὸς ὁ ἥρωισμὸς, πρέπει νὰ βρεθῆ καὶ τῆς δράσεώς του τὸ πεδίου... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η 6 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

διακόπτει ἀμέσως τὸ ρεῦμα. Ἐχει ἐκτελεσθῆ ἀρὰ γε ὁ κατάδικος; Ποιὸς ξέρει!...

Ἡ τετάρτη φάσις.

Μόλις διακοπῆ τὸ ρεῦμα, οἱ σφυγμοὶ τοῦ καταδίκου ἔχουν φτάσει στοὺς 120 στὸ λεπτό. Ὁ γιατρὸς κάνει αὐτὴν τὴν διαπίστωση καί... περιμένει ἐπὶ τρία ἢ τέσσερα λεπτά νὰ σβῦσουν ὀλότελα. Κατόπιν τοποθετεῖ στὸ στήθος τοῦ καταδίκου τὸ σθηθοσκόπιο καὶ τὸν ἀκροᾷται. Οἱ σφυγμοὶ του παύουν σιγά-σιγά νὰ ἀκούωνται. Οἱ σφυγμοὶ τοῦ Θόμψων κράτησαν ὀλόκληρα πέντε λεπτά τῆς ὥρας. Ἐπὶ πέντε λεπτά, ὁ κατάδικος ζουσε ἀκόμη, μετὰ τὶς τρεῖς τρομερὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Ὄταν τώρα σβῦσουν ὀλότελα οἱ σφυγμοὶ, ὁ γιατρὸς κάνει πάλι ἕνα νόημα στὸν δήμιον. Ἐτσι περνοῦμε στὴν πέμπτη φάσι.

Ἡ πέμπτη φάσις.

Ὁ δήμιος, ποῦ εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα γυάλινον θάλαμον, πίσω ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλα, ἀνοίγει πάλι τὸ ρεῦμα καὶ τὸ μαρτυρικὸ σῶμα τοῦ καταδίκου δέχεται ἀκόμη μιὰ τελευταία ἐκκένωσι. Σ' αὐτὴν τὴν τελευταία ἐκκένωσι, τὸ σῶμα τοῦ Θόμψων τινάχτηκε πάλι πρὸς τὰ ἔξω, μὲ δύναμι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ σιδερένια δεσμά του. Ἐπειτα, τὸ σῶμα πέφτει πάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ παραμένει ἀκίνητο. Ὁ κατάδικος — ἐπὶ τέλους! — ἔχει ἐκτελεσθῆ.

Ἡ ἕκτη φάσις.

Ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου τότε βγάζει τὴν δερμάτινη κουκούλα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ. Ὁ Θόμψων εἶχε, τὴν στιγμὴ αὐτῆ, μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι. Ὁ κρυσταλλοειδὴς χιτὼν τῶν ματιῶν του εἶχε σπάσει καὶ τὸ στόμα του εἶχε ὀλότελα παραμόρφωθῆ.

Οἱ δεσμοφύλακες τότε λύνουν τὰ δεσμά καὶ ξαπλώνουν τὸ πτώμα σ' ἕνα ξυλοκρέββατο. Τὸ μαρτύριον τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας ἔχει τελειώσει!

Ὁ δημοσιογράφος Τζαίμς Μπάρτον Λῆ, ὕστερ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἀποκαλύψεις του, δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὲς τὶς ἐκτελέσεις ὡς πιὸ ἀπανθρώπους κι' ἀπὸ τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια τοῦ Μεσαίωνα! Κι' ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ἀδικα... ΖΩΡΖ ΜΠΕΡΝΙΕ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

καὶ τὶς τιμές, στὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐτυχίαν, εἶνε ἀναγκασμένη νὰ πουλᾷ πάλι μενεξέδες τῆς Πάρμας γιὰ νὰ ζῆσῃ.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀναγνωρίζει πειά σ' αὐτὴν τὴν χαριτωμένη ἐκείνη μικρὴ ἀνθοπώλιδα τῆς Ριθιέρας.

Ἡ πανέμορφη Μισελίνα εἶνε πειά πρόωρα γερασμένη. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου τὴν ἐτσάκισε. Γυρίζει στοὺς δρόμους μὲ τὰ ἄνθη-της στὰ χέρια, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μεγάλο μαῦρον σάλι καὶ πουλάει, ὅπως ὄταν ἦταν κοριτσάκι, μενεξέδες γιὰ νὰ ζῆσῃ. Μὰ δὲν εἶνε πειά δροσερῆ, ὅπως οἱ μενεξέδες ποῦ πουλάει. Μόνον τὰ μάτια της ἔχουν πάντα τὸ ἴδιον χρῶμα μὲ αὐτοὺς. Ξέθωρα, θλιθερά, πονεμένα καὶ πάντα θουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Τώρα τὸ χέρι ποῦ τὰ δίνει δὲν εἶνε τὸ λεπτὸν χεράκι τῆς κοπέλας, ἀλλὰ τὸ κίτρινον καὶ τὸ ἀδύνατον μιᾶς γυναίκας σκληρὰ χτυπημένης ἀπὸ τὴ μοῖρα.

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

πάλι τὶς λωποδυσίες του. Μὰ ἡ μανία του νὰ κἀνῃ τὴ «Μιστεγκέτ» τὸν πρόδωσε. Ἐνας ἀστυνομικὸς τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν συνέλαθε καὶ ὁ «Μιστεγκέτ» στάλθηκε πάλι στὰ παιδικὰ κότεργα.

Αὐτὸ ὅμως τὸ κατόρθωμά του ἔδωσε ἀφορμὴ στὶς ἐφημερίδες νὰ γράψουν ἕνα σωρὸ λόγια γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν μανίαν του νὰ μιμῆται τὴ Μιστεγκέτ. Ὄταν τὰ διάβασε ἡ πασίγνωστη βεντέττα θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸν «Μιστεγκέτ» καὶ πῆγε νὰ τὸν δῆ στὰ κότεργα. Ὁ «Μιστεγκέτ» τὴ δέχθηκε μὲ σοβαρότητα μεγάλου κυρίου. Ὄταν δὲ ἔφευγε, τῆς δήλωσε:

— Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐρθῶ νὰ σᾶς χειροκροτήσω.

Καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Καὶ πράγματι, κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Αὐτὲς ἡ παιδικὲς φυλακὲς ἀποτελοῦν ἕνα ἀληθινὸ αἶσχος. Στὰ κότεργα τοῦ Μετραῦ βρίσκονται σήμερον κλεισμένα δυὸ χιλιάδες παιδιὰ. Δυὸ χιλιάδες αὐριανοὶ ἐγκληματῆται!... ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

μιλήσῃ μπροστὰ στὸ μικρόφωνον.

— Μαίη Γουέστ... Βραχνιασμένη... Μαίη Γουέστ ζητᾷ συγγνώμην... φώνασε ὁ παπαγάλος της.

Κ' ὕστερα' ἄρχισε νὰ λήθῃ στοὺς ἀκροατὰς του... ὅ,τι τοῦ εἶχε μάθει ἡ κυρία του: φιλοφρονήσεις, θρисиές, ὀνόματα φίλων καὶ μικρὰ εὐθυμὰ τραγοῦδια!... * * *

Τέλος, τὴν πιὸ παράδοξον μετάδοσι ἔκανε ἐδῶ κ' ἕνα χρόνον ὁ Τσάρλι Τσάπλιν κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενον, ξάφνιασε ὅλη τὴν Ἀμερικὴν. Ὁ «σπῆκερ» τοῦ σταθμοῦ ἀνήγγειλε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι «ἕνας διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου» θὰ τοὺς ἀπήγγελλε τὸν περίφημον μονόλογον τοῦ «Ἀμλετ! Ἐπειτα, ὄταν ὁ τραγικὸς αὐτὸς μονόλογος τελείωσῃ, ὁ «σπῆκερ» ἐξήγησε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι ὁ ἠθοποιὸς ποῦ τὸν ἀπήγγειλε ἦταν ὁ Τσάρλι Τσάπλιν!...

Περιττὸ εἶνε τώρα νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἐπὶ μιᾷ ὀλόκληρῃ ἑβδομάδῃ ἡ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες μιλοῦσαν γι' αὐτὴν τὴν περίφημον πράγματι «ἐκπληξι» τοῦ Σαρλώ. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ.

"Η ΜΟΝΜΑΡΙΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...."

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ψα τὸ μυθιστόρημα, ἀλλ' ἤμουν ὑποχρεωμένος καὶ νὰ παραδώσω στὸν Βιλλύ τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ὄχτω ὧρες δηλαδῆ, τὰ χειρόγραφα ποῦ περιμένε!... Ἐνοιωθα τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία... Καί, ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπόγνῳσί μου μοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνευσις.

Μεταξὺ τῶν χειρογράφων μου, εἶχα καὶ ἕνα μυθιστόρημα ποῦ το ἔγραψα σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν καὶ τὸ ὅποιο δὲν ἐπρόκειτο, φυσικά, νὰ δῆ ποτὲ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς δραματικῆς ζωῆς μιᾶς μοδιστρούλας, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐγνώρισε πολλὰς περιπέτειες, ἐξειλίχθη σὲ μεγάλη καλλιτέχνηδα, γιὰ νὰ κατανήσῃ στὸ τέλος, μισότρελλη καὶ φυματική, νὰ πεθάνῃ σ' ἕνα σανατόριο. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ θὰ μπορούσε βέβαια ν' ἀποτελέσῃ ὑλικὸ γιὰ ἕνα καλὸ μυθιστόρημα Ἀλλ' ὅπως εἶχα πραγματευσθῆ τὸ θέμα αὐτό, εἶχε γίνῃ ἀνούσια θεματογραφία. Καὶ ὅμως: τὸ νεανικὸ αὐτὸ μυθιστόρημά μου, ποῦ τὸ ἀντέγραψα μὲ ἐλάχιστες διορθώσεις, μέσα σὲ δυὸ μερόνυχτα, ἐξεδόθη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Βιλλύ καὶ μὲ τὸν τίτλον: «Μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια».

...Καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρήσετε καυχησιολόγον ἂν σᾶς πῶ ὅτι ὁ «μέγας» κριτικὸς Ζυλλ Λεμαίτρ, σχολιάζοντας τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ στὸν σοβαρώτατον παρισινὸν «Χρόνον» (11 Αὐγούστου 1911) τὸ ἔκρινε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Βιλλύ!